

наха, като първостепененъ български писателъ и разнесоха славата му по цѣлата българска земя. Но тежка болестъ го дебнѣла. Следъ мжчително боледуване, Йовковъ почина въ Пловдивъ, младъ още, на 53 години, когато можеше да даде на нашата книжнина още много ценни произведения.

Йовковъ се отдаде отрано на литературна работа. Въ 1905 год. напечати първитѣ си стихове, а въ 1908 година — първия си разказъ. До войната Йовковъ си остана почти неизвестенъ. Следъ това обработи своитѣ бойни впечатления и преживѣлици, наблюденията си за българския войникъ и неговитѣ подвизи по бойнитѣ полета, и написа редица военни разкази, които изведнажъ прославиха името на своя авторъ. Въ тѣхъ Йовковъ ни разказва за героизма на българския селянинъ, който стана отличенъ войникъ, когато трѣбваше да се бори за освобождението на своитѣ поробени братя и възвеличи името на българина по свѣта. Разказва ни сжщо така и за сраженията на хвъркатата българска конница изъ Добруджа. Никой другъ като него не можа така живо и вѣрно да нарисова войната и българския войникъ.

Следъ войната се заредиха многобройнитѣ творения на Йовкова, въ които ни рисува най-вече Добруджа, нейния миренъ животъ и хора, нейната природа. Онова, което Йовковъ бѣше видѣлъ на младини, като дете и като учителъ изъ добруджанскитѣ села, сега го разказа великолепно въ повестъта *Жетварѣтъ* (1920 г.), въ сборницитѣ разкази *Последна радостъ* (1926 г.), *Вечери въ Антимовския ханъ* (1928 г.), *Ако можеха да говорятъ* (1936 г.) и голѣмиятъ романъ *Чифликѣтъ край границата* (1934 г.). Съ голѣмо майсторство ни рисува Йовковъ въ тѣзи свои произведения картината на златна Добруджа, труда, всѣкидневнитѣ грижи и тревоги на селянина, който дълбоко обича и преданно работи своята плодна земя. Незабравими оставатъ живитѣ образи на хора, а сжщо така и образитѣ на животни, които Йовковъ дълбоко познава.